

Hoofdstuk 1

Op een zondagochtend werd Mia Vasquez wakker met een vreemd gevoel in haar buik. Een gevoel alsof er die dag iets spannends ging gebeuren.

Ze wreef in haar ogen en probeerde zich te herinneren wat het was. Toen wist ze het weer: *Nooitgedachtland*.

Meteen sprong ze haar bed uit. Ze rende naar het raam en keek naar de achtertuin. In

de blauwe lucht dreven witte wolken achter elkaar aan. Het gras was hoog en in de perkjes bloeiden bloemen. Maar Mia keek vooral naar de hoge, houten schutting.

Gisteren hadden haar kleine zusje Gabby en haar vriendinnen Lainey en Kate ontdekt dat er een losse plank in de schutting zat. Als je die opzij boog en door het gat kroop, kwam je op het magische eiland Nooitgedachtland terecht. Niemand wist hoe die doorgang was ontstaan, zelfs de elfjes niet. Maar voor Mia was het alsof er een droom was uitgekomen. Ze kon bijna niet geloven dat ze naar de elfenwereld kon gaan wanneer ze maar wilde. Door een gat in de schutting van haar eigen achtertuin.

Snel trok Mia een stippelrokje en een roze T-shirt aan. Het was haar lievelingsshirt. Haar

lange, zwarte krullen golfden over haar schouders. Even dacht ze erover om haar mooiste sandalen aan te doen. Maar in plaats daarvan koos ze voor haar gympen. Als ze op avontuur ging, kon ze maar beter gympen dragen. En dat ze in Nooitgedachtland avonturen zou gaan beleven, daar was ze zeker van.

Toen ze zich had aangekleed, liep ze de trap af en haastte zich naar de keuken. Ze maakte een kommetje cornflakes voor zichzelf klaar. Daarna ging ze naast haar zusje Gabby aan tafel zitten. Zoals elke dag droeg Gabby een roze tutu en twee elfenvleugels op haar schouders. Ze was bezig met waskrijt een tekening te maken van een elfje.

De moeder van de meisjes stond bij het aanrecht. Ze dronk een kop koffie. 'Wat

een mooie tekening, Gabby,' zei ze. 'Hoe heet dat elfje?'

'Dat is Tinkerbel,' zei Gabby. 'Ze woont in de Elfenvallei.'

Mevrouw Vasquez glimlachte. 'Waar is dat?'

'Achter de schut... Au!' riep Gabby uit toen Mia haar onder de tafel een schop gaf.

Mia schudde haar hoofd. Hun ouders wisten niets van Nooitgedachtland. En dat kon maar beter zo blijven, vond Mia. Anders zou het wel eens afgelopen kunnen zijn met de avonturen van de meisjes.

Door het keukenraam kon Mia haar vader in de tuin zien werken. Ze hoopte maar dat hij snel klaar zou zijn. Anders zouden ze niet door de schutting kunnen kruipen.

'Moet papa nog lang in de tuin werken?' vroeg Mia aan haar moeder. 'Kate en Lainey

komen zo en we willen in de tuin... eh... spelen.'

'Vandaag kunnen je vriendinnetjes niet hier komen spelen, Mia,' zei haar moeder. 'Ik moet straks boodschappen doen en jij moet op Gabby letten.'

'Wat? Maar ik heb al gezegd dat ze mogen komen,' riep Mia uit.

'Dan bel je ze maar en zeg je dat het niet kan,' zei haar moeder.

Maar dan konden ze ook niet naar Nooitgedachtland, dacht Mia. Wat vreselijk. 'Waarom mogen ze niet komen?' vroeg ze. 'We kunnen toch met zijn allen op Gabby passen.'

'Nee, Mia,' zei haar moeder. 'Als je aan het spelen bent, vergeet je op Gabby te letten.'

'Niet waar,' zei Mia. Ze dacht terug aan de eerste keer dat ze in Nooitgedachtland waren